

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Magdaleny Ježkové a soudců JUDr. Jany Kábrtové a Mgr. Tomáše Blažka ve věci

žalobce: **GOLEM Financial, s. r. o.**, IČ 27485226
Za tratí 854, 503 46 Třebechovice pod Orebem
zastoupena JUDr. Petrem Vaňkem, advokátem
Na Poříčí 1041/12, 110 00 Praha

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
Masarykova 427/31, 602 00 Brno,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. července 2019, č. j. 31132/19/5200-10423-709175,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se žalobou podanou včas u Krajského soudu v Hradci Králové dne 25. 9. 2019 domáhal zrušení rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství (dále jen „žalovaný“) ze dne 27. 7. 2019, č. j. 31132/19/5200-10423-709175, jímž žalovaný změnil výrok dodatečného platebního výměru na daň silniční za rok 2015, vydaného Finančním

úřadem pro Královéhradecký kraj (dále jen „správce daně“) dne 30. 1. 2018, č. j. 30015/18/2701-52521-606197.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce předně konstatoval, že rozhodnutí žalovaného považuje za nezákonné. Dále sdělil, že dle § 3 odst. 3 zákona č. 16/1993 Sb., o dani silniční, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o dani silniční“) jsou předmětem daně silniční vždy vozidla s největší povolenou hmotností nad 3,5 tuny určená výlučně k přepravě nákladů a registrovaná v České republice. Rovněž odkázal na ustanovení § 5 odst. 3, § 8 odst. 1, § 8 odst. 3, § 92 odst. 2, § 92 odst. 5 písm. d) zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“).
3. Žalobce již v prvoinstančním řízení na výzvu k odstranění pochybností o údajích v daňovém přiznání prokázal, že vozidla neprovozoval. Dle jeho názoru je § 2 odst. 3 zákona o dani silniční nutno vykládat v kontextu s § 2 odst. 1 dané právní úpravy, a to tak, že podmínkou pro to, aby vozidla s největší povolenou hmotností nad 3,5 tuny mohla sloužit výlučně k přepravě nákladů, musí být na území České republiky provozována. Žalobce nepoužíval předmětná vozidla k přepravě nákladů, ale jako zboží, které nakupoval a prodával, a to bez ohledu na jeho hmotnost, jak správce daně výslovně uznal. Toto lze prokázat počtem ujetých kilometrů při evidenčních kontrolách, žalobce rovněž nevykázal v daňových přiznáních žádné náklady na pořízení pohonných hmot a ani nikdy neměl koncesi na provozování autodopravy.
4. Tím, že správce daně neuznal tuto skutečnost, porušil spolu s výše uvedenými hmotněprávními předpisy též uvedené předpisy procesněprávní. Navíc nebyly provedeny veškeré navržené důkazy, jež by faktický stav prokázaly plně – například výslech jednatele žalobce.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Žalovaný úvodem svého vyjádření k žalobě odkázal na napadené rozhodnutí. Dále žalovaný sdělil, že je nesporné, že žalobce vlastnil nákladní automobily s největší povolenou hmotností nad 3,5 tuny určené výhradně k přepravě nákladů, které byly registrovány v České republice. Žalovaný nevyvrací ani to, že automobily byly zbožím, které žalobce vlastnil za účelem dalšího prodeje. Sporná je však otázka, zda i přesto tyto automobily podléhaly ve zdaňovacím období roku 2015 dani silniční.
6. Dále žalovaný zdůraznil, že dle znění § 2 odst. 3 zákona o dani silniční platilo v rozhodném období pravidlo, dle kterého byla vozidla s největší povolenou hmotností nad 3,5 tuny určená výlučně k přepravě nákladů vždy předmětem daně. Pro nastoupení těchto účinků nebyla stanovena žádná další pravidla. Žalovaný přisvědčil žalobci, že ustanovení § 2 odst. 1 zákona o dani silniční stanoví obecné pravidlo, proto je však na pravidlo stanovené v § 2 odst. 3 citovaného zákona třeba pohlížet jako na ustanovení speciální. Má tedy dle kolizního pravidla lex specialis derogat legi generali aplikační přednost. Žalobcem zastávaná metoda výkladu, na základě které by musela být naplněna zákonná kritéria obou ustanovení, se tak neuplatní. To plyne i z podmínky registrace takového vozidla v České republice, která je stanovena v § 2 odst. 1 písm. a) i v § 2 odst. 3 zákona o dani silniční.
7. Je tedy zřejmé, že vozidla s největší povolenou hmotností nad 3,5 tuny určená výlučně k přepravě nákladů a registrovaná v České republice, jsou předmětem daně silniční bez

ohledu na to, zda jsou zároveň provozována v České republice ve smyslu § 2 odst. 1 písm. b) zákona o dani silniční. Proto je nutné dospět k závěru, že žalobce navržené důkazní prostředky, kterými měl v úmyslu prokázat, že tato vozidla se nachází v jeho majetku za účelem dalšího prodeje a žalobce je reálně neprovozuje, byly žalovaným správně vyhodnoceny jako nadbytečné, přičemž toto hodnocení také řádně odůvodnil.

8. K výše uvedenému závěru žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2016, č. j. 8 Afs 1/2016-40, dle kterého: „Již v rozsudku ze dne 18. 5. 2006, čj. 2 Afs 101/2005 – 39, kasační soud uzavřel, že silniční daň má povahu přímé majetkové daně a je tedy ukládána zásadně bez ohledu na skutečnost, zda příslušné vozidlo bylo či nebylo ve zdaňovacím období užíváno. Faktické používání vozidla k zákonem stanovenému účelu tak muselo být z hlediska silniční daně posuzováno pouze pro účely zjištění, zda je dané vozidlo předmětem daně ve smyslu § 2 odst. 1 věty první zákona o dani silniční, ve znění účinném do 31. 12. 2013. Vozidla spadající pod větu druhou § 2 odst. 1 zákona o dani silniční, ve znění účinném do 31. 12. 2013, byla předmětem daně bez ohledu na jejich užívání (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2008, čj. 7 Afs 64/2008 – 52, nebo ze dne 23. 10. 2014, čj. 9 Afs 128/2014 – 38).“ Žalovaným bylo rovněž poukázáno na usnesení Ústavního soudu ze dne 24. 2. 2015, sp. zn. I. ÚS 4022/14, ve kterém bylo konstatováno, že: „Pro vymezení předmětu daně jsou rozhodné především jeho zákonné znaky, ne samotný název zákona. To lze ilustrovat na tom, že sporné ustanovení bylo do § 2 odst. 1 zákona o dani silniční vloženo zákonem č. 207/2002 Sb. Správní soudy však již před touto změnou dovodily, že předmětem daně může být i vozidlo fakticky neprovozované (srov. citovaný rozsudek NSS č. j. 2 Afs 101/2005-39). Totéž plyne také ze zcela jasné formulace § 2 odst. 3 zákona o dani silniční ve znění od 1. 1. 2014: Předmětem daně silniční jsou vždy vozidla s největší povolenou hmotností nad 3,5 tuny určená výlučně k přepravě nákladů a registrovaná v České republice. Důvodová zpráva k zákonnému opatření Senátu č. 344/2013 Sb., jímž bylo toto ustanovení upraveno [srov. vládní návrh zákonného opatření Senátu, senátní tisk číslo 184/0, 9. funkční období Senátu Parlamentu České republiky (2012-2014), čl. VII bod 2], ke změně uvádí, že v odstavci 3 se "provádí legislativně technická změna za účelem zpřehlednění ustanovení o předmětu daně. Věcně se obsah ustanovení nemění." Jak je tedy patrné z rozhodovací praxe soudů, do přijetí sporného ustanovení mohla dani označené jako "silniční" podléhat i vozidla na silnici fakticky neprovozovaná. Totéž platí podle právní úpravy účinné v současnosti.“
9. Dle žalovaného je tak z výše uvedeného patrné, že žalobcem zastávaný výklad je v rozporu nejen se zněním zákona, ale i s ustálenou judikaturou. Ta dává žalobci odpověď i na otázku o povaze silniční daně, tedy že se jedná o přímou majetkovou daň, nikoli o poplatek za užívání silnic.
10. Závěrem žalovaný upozornil na skutečnost, že žalobce mohl prostřednictvím zákonných nástrojů sporná vozidla z předmětu silniční daně vyjmout, kdy § 2 odst. 3 zákona o dani silniční konstruuje jako jednu z podmínek registraci vozidla v České republice. Zákon č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích a o změně zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla a o změně některých souvisejících zákonů, umožňuje vyřazení vozidla z registru a jeho opětovnou registraci. V daňovém řízení přitom bylo řádně zohledněno i období, ve kterém předmětná vozidla žalobce nebyla registrována v České republice (resp. vyřazena z registru).

11. Žalobu navrhl zamítnout.

IV. Replika žalobce

12. Žalobce uvedl, že jak uznal sám žalovaný, k aplikaci § 2 odst. 3 zákona o dani silniční je třeba, aby se jednalo o vozidlo s největší povolenou rychlostí nad 3,5 tuny, určené výlučně k přepravě nákladů a zaregistrované v České republice. Vozidla žalobce však toto určení neměla, když nešlo o vozidla určená k přepravě, nýbrž o zboží. Není-li tato podmínka splněna, nemůže jít o režim stanovený § 2 odst. 3 zákona o dani silniční a bude aplikováno ustanovení § 2 odst. 1 zákona o dani silniční, dle kterého: „Předmětem silniční daně jsou silniční motorová vozidla a jejich přípojná vozidla (dále jen „vozidla“)
- a) registrovaná v České republice, b) provozovaná v České republice, c) používaná poplatníkem daně z příjmů právnických osob.“ V případě tohoto režimu opět není naplněn bod b). Žalobce v řízení spolehlivě prokázal, že vozidla neprovozoval, jen je jako zboží kupoval a prodával.
13. Jelikož vozidla žalobce nesplňují režim uvedený v § 2 odst. 3 zákona o dani silniční, ale naopak režim ustanovení § 2 odst. 1 citovaného zákona, je podstatné, že vozidla nepoužíval. Tuto skutečnost žalobce prokázal předložením stavů tachometrů a taktéž navrhl výslech jednatele společnosti a provedení místního šetření v autobazaru. Tyto důkazní prostředky však správce daně i žalovaný vyhodnotil jako nadbytečné a jako důkaz je neprovedl.
14. V bodě 13 svého vyjádření žalovaný tvrdí, že silniční daň nemůže být daní majetkovou, následně si ale odporuje, když konstatuje, že základ tkví v úředním zápisu bez ohledu na faktický stav vlastnictví. Není-li však důležitý stav vlastnictví, nemůže jít o majetkovou daň, neboť jejími poplatníky jsou vždy vlastníci.

V. Posouzení věci krajským soudem

15. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního, zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s. ř. s.). Věc rozhodl bez nařízení jednání při splnění podmínek dle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného správního orgánu, přičemž rozsah jeho přezkumu byl vymezen žalobními body. Dospěl přitom k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům.
16. Z obsahu daňového spisu je zřejmé, že žalobce v řádném daňovém přiznání k dani silniční za rok 2015 přiznal daň silniční za 10 vozidel. Správce daně svou následnou vyhledávací činností v souladu s § 78 daňového řádu zjistil, že žalobce je za předmětné zdaňovací období evidován v registru silničních vozidel jako provozovatel dalších vozidel určených výlučně k přepravě nákladů o nejvyšší povolené hmotnosti nad 3,5 tuny, včetně přípojných vozidel. Tyto skutečnosti správce daně ověřil dotazem na příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností prostřednictvím výzvy ze dne 30. 6. 2016. Na základě této žádosti byl poskytnut seznam vozidel, u nichž je v průběhu roku 2015 jako provozovatel zapsán žalobce. Správci daně tak vznikla pochybnost, že daňová povinnost u žalobce za předmětné zdaňovací období není stanovena ve správné výši. Ve smyslu § 8 odst. 1 zákona o dani silniční dovodil správce daně vznik vyšší daňové povinnosti na dani silniční za zdaňovací období 2015, proto žalobce vyzval v souladu s § 15 odst. 1 citovaného zákona k podání dodatečného daňového přiznání za zdaňovací období 2015.

Žalobce následně sdělil, že žádné z nákladních vozidel neprovozoval, pouze je, s ohledem na předmět své činnosti, kupoval a prodával. Na základě provedeného dokazování dospěl správce daně k závěru, že v případě dalších 71 v daňovém přiznání neuvedených vozidel vznikla žalobci daňová povinnost a to v souladu s § 8 odst. 1 zákona o dani silniční. S výsledkem kontrolního zjištění byl zástupce žalobce seznámen dne 1. 11. 2017. Dne 13. 11. 2017 obdržel správce daně vyjádření, ve kterém žalobce setrval na svých tvrzeních a doplnil, že správce daně nepřihlédl k předloženým technickým průkazům ani ke stavu tachometrů. K prokázání svého tvrzení navrhl výslech jednatele společnosti. Návrhy shledal správce daně irrelevantními a vzhledem k tomu, že na základě vyjádření zástupce žalobce nedošlo ke změně výsledku kontrolního zjištění, přistoupil k projednání zprávy o daňové kontrole. Na základě závěrů uvedených ve zprávě o daňové kontrole vydal správce daně dne 30. 1. 2018 dodatečný platební výměr, kterým žalobci doměřil daň ve výši 194 252 Kč a stanovil k úhradě penále z doměřené daně ve výši 38 850 Kč. Na základě podaného odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím tak, že výrok platebního výměru změnil co do výše doměřené daně silniční na 190 652 Kč a co do penále z doměřené daně na 38 130 Kč.

17. Shora naznačený postup správce daně hodnotil krajský soud z pohledu jednotlivých ustanovení zákona o dani silniční.

18. Předmět daně silniční je vymezen v ust. § 2 této právní úpravy. Jsou jimi „silniční motorová vozidla a jejich přípojná vozidla (dále jen „vozidla“)

- a) registrovaná v České republice,
- b) provozovaná v České republice a
- c) používaná

1. poplatníkem daně z příjmů právnických osob s výjimkou používání k činnosti veřejně prospěšného poplatníka daně z příjmů právnických osob, pokud příjmy z této jeho činnosti nejsou předmětem daně z příjmů, nebo

2. poplatníkem daně z příjmů fyzických osob k činnosti nebo v přímé souvislosti s činností, ze kterých plynou příjmy ze samostatné činnosti podle zákona upravujícího daně z příjmů.

(2) Pro účely daně silniční

a) je Česká televize, Český rozhlas, Česká tisková kancelář a zdravotní pojišťovna veřejně prospěšným poplatníkem daně z příjmů právnických osob,

b) se příjmy České televize, Českého rozhlasu a České tiskové kanceláře, které nejsou předmětem daně z příjmů právnických osob, určují, jako by tyto poplatníci byli veřejně prospěšnými poplatníky daně z příjmů právnických osob.

(3) Předmětem daně silniční jsou vždy nákladní automobily s největší povolenou hmotností nad 3,5 tuny registrované v České republice a přípojná vozidla s největší povolenou hmotností nad 3,5 tuny registrovaná v České republice.

(4) Předmětem daně nejsou

a) speciální pásové automobily a ostatní vozidla podle zvláštního právního předpisu, jakož i zemědělské a lesnické traktory a jejich přípojná vozidla a další zvláštní vozidla podle zvláštního právního předpisu,

b) vozidla, kterým byla přidělena zvláštní registrační značka.“

Kdo je poplatníkem této silniční daně pak upravuje ust. § 4 shora vzpomínané právní úpravy: „Poplatníkem daně je ten, kdo

a) je jako provozovatel vozidla zapsán v technickém průkazu vozidla,

b) užívá vozidlo, v jehož technickém průkazu je zapsána jako provozovatel osoba, která zemřela, zanikla nebo byla zrušena, anebo vozidlo, jehož provozovatel je odhlášen z registru vozidel.

(2) Poplatníkem daně je rovněž

a) zaměstnavatel, pokud vyplácí cestovní náhrady svému zaměstnanci za použití osobního automobilu nebo jeho přípojného vozidla, pokud daňová povinnost nevznikla již provozovateli vozidla,

b) osoba, která používá vozidlo registrované a určené jako mobilizační rezerva nebo pohotovostní zásoba,

c) organizační složka osoby se sídlem nebo trvalým pobytem v zahraničí.

(3) je-li u téhož vozidla poplatníků více, platí daň společně a nerozdílně.

(4) Stálá provozovna podle právních předpisů upravujících daně z příjmů osoby se sídlem nebo trvalým pobytem v zahraničí se považuje za organizační složku podle odstavce 2 písm. c).“

19. Z naznačených skutkových okolností nepochybně vyplývá, že mezi účastníky řízení je veden spor o vymezení předmětu daně silniční v případě vozidel s největší povolenou hmotností nad 3,5 tuny určených výlučně k přepravě nákladů. Správce daně na základě vyhledávací činnosti zjistil, a žalobce tuto skutečnost nespороval, že v případě 71 vozidel s největší povolenou hmotností nad 3,5 tuny určených výlučně pro přepravu nákladů byl ve zdaňovacím období roku 2015 evidován v registru silničních vozidel jako provozovatel právě žalobce. Správce daně tedy klasifikoval žalobce v průběhu řešeného zdaňovacího období jako poplatníka daně silniční ve smyslu § 4 odst. 1 písm. a) zákona o dani silniční. Žalobce se s tímto závěrem neztotožnil a namítal, že dostatečně prokázal, že daná vozidla neprovozoval, nepoužíval je k přepravě nákladů, ale jako zboží, které nakupoval a prodával. Tuto skutečnost chtěl prokázat navrhaným účastnickým výsledkem jednatele, technickými průkazy a stavy tachometrů vozidel.

20. Krajský soud tedy v intencích shora naznačeného sporu mezi účastníky řízení zaměřil pozornost na § 2 odst. 3 zákona o dani silniční. Jedná se bezesporu o speciální ustanovení, které upravuje nákladní automobily s největší povolenou hmotností nad 3,5 tuny registrované v České republice a rovněž přípojná vozidla stejné charakteristiky z pohledu předmětu daně silniční. Ve vazbě na toto ustanovení pak § 4 odst. 1 písm. a) citovaného zákona vyplývá, že poplatníkem daně silniční je ten, kdo je jako provozovatel zapsán v technickém průkazu vozidla.

21. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí v bodech 18 – 20 konstatoval, a krajský soud se s těmito závěry ztotožňuje a plně na ně odkazuje, že první podmínkou, aby se vozidlo stalo předmětem daně silniční bez vazby na sledování použití takového vozidla, je nejvyšší povolená hmotnost vozidla, větší jak 3,5 tuny. Druhá podmínka pak cílí na vozidla určená výlučně k přepravě nákladů a konečně třetí podmínka vyžaduje registraci

tohoto vozidla v České republice. Zákon o dani silniční pak stanoví nepochybnou pozici poplatníka této daně, jímž je ten, kdo je jako provozovatel vozidla zapsán v technickém průkazu.

22. Krajský soud ve shodě s názorem žalovaného konstatuje, že zákon o dani silniční je principiálně založen na formálním stavu zápisu v registru silničních vozidel. Silniční daň je nepochybně daní majetkovou, jejíž základ tkví v úředním zápisu bez ohledu na faktický stav vlastnictví. Tento závěr je podpořen judikaturou Nejvyššího správního soudu – rozsudek ze dne 25. 9. 2013, č. j. 1 Afs 69/2013-31- který uvádí, že „Silniční daň je daní majetkovou a jako taková je postavena na úředním zápisu. Jejím základem je formální stav zápisů v registru silničních vozidel, ne faktický stav vlastnictví nebo užívání.“ Dále nelze odhlédnout rovněž od názoru Ústavního soudu, který se k dané otázce vyjádřil v usnesení ze dne 24. 2. 2015, sp. zn. I. ÚS 4022/14, kde uvedl, že „Daň silniční je daň majetková zatěžující poplatníky daně bez ohledu na intenzitu užívání pozemních komunikací. Protože Nejvyšší správní soudu v napadeném rozsudku vyložil i možný postup, jakým lze docílit zániku daňové povinnosti při neprovozování vymezených nákladních vozidel (dočasným vyřazením z registru vozidel), Ústavní soud neshledal, že by přijatý výklad byl v extrémním rozporu s principy spravedlnosti.“ Obdobné závěry lze shledat i v další judikatuře Nejvyššího správního soudu – rozsudky č. j. 2 Afs 101/2005-39 a č. j. 1 Afs 54/2012-40. Zmíněné usnesení Ústavního soudu ostatně vzpomínal i žalovaný ve svém vyjádření.
23. Shora naznačený výklad zákona v kontextu s prezentovanou judikaturou tak nemůže ovlivnit argumentace žalobce, dle níž nebyla předmětná vozidla provozována, neboť pro žalobce představovala zboží, s nímž bylo obchodováno. K tomu krajský soud ve shodě s názorem žalovaného a s odkazem na shora uvedené konstatuje, že účel užití těchto vozidel nemá pro posouzení daňové povinnosti k dani silniční s ohledem na § 2 odst. 3 uvedeného zákona význam. Předmětem daně silniční jsou takto vymezená vozidla vždy, i když nejsou fakticky užívána k danému účelu.
24. Dále krajský soud konstatuje, že daňová kontrola byla správcem daně vedena v souladu s požadavky daňového řádu, když jeho podkladem byly důkazy pořízené na základě vyhledávací činnosti správce daně. Žalobce byl v rámci řízení vyzván k podání dodatečného daňového přiznání, v reakci na výzvu však pouze setrval na svém tvrzení, že nákladní vozidla posuzovaná z pohledu předmětu daně silniční neprovozoval, ale pouze je kupoval a prodával. Toto tvrzení, jak plyne ze shora uvedeného, však nemělo v projednávané věci žádnou právní relevanci, a proto ani navrhovaný účastnický výslech jednatele společnosti, který by měl tento postup dosvědčit, by nemohl vnést do posuzované věci nový pohled. Správce daně postupoval zákonně, když provedení tohoto důkazu shledal irelevantním. Správnost aplikace ust. § 2 odst. 3 zákona o dani silniční provedená správcem daně v daňovém řízení by nemohla být vyvrácena ani žalobcem navrhovaným stavem tachometrů dle předložených protokolů STK. Zjištěné skutečnosti by však vzhledem k výše uvedenému nemohly mít na výsledek řízení vliv. To platí rovněž i pro navrhované místní šetření. Jeho výsledkem by bylo pouhé prokázání, že s předmětnými vozidly bylo pouze obchodováno, a tudíž nebyla provozována.
25. Na základě shora uvedeného nemohl krajský soud přisvědčit názoru žalobce, dle něhož správce daně nepostupoval v souladu s § 8 a potažmo § 92 daňového řádu. Z daňového řízení je naopak zřejmé, že správce daně postupoval v souladu se zásadou volného

hodnocení důkazů a rovněž dbal, aby skutečnosti rozhodné pro správné stanovení daně byly zjištěny co nejúplněji.

VI. Závěr a náklady řízení

26. Krajský soud z výše uvedených důvodů shledal, že námitky uplatněné žalobcem jsou nedůvodné. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
27. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 25. března 2021

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
předsedkyně senátu